

El PSM no acceptarà el

No hi haurà pacte amb UM. Les diferències ideològiques són, ara per ara, insalvables. L'objectiu és aconseguir, però en solitari, un diputat. El PSM segueix amb les seves tres cames ideològiques (ecologia, progressisme i nacionalisme) perfectament vàlides. No hi ha procés de moderació, sinó únicament adequació del llenguatge polític a la realitat mallorquina. El pacte del Consell Insular de Mallorca és molt positiu i no ha significat cap renúncia per part del partit. La cohesió interna és total. El PSM ha obtingut uns resultats extraordinaris a les passades eleccions i qui interpreti el contrari està equivocant. La salut del partit és excel·lent, la millor de tots els partits. És la tercera força política sense discussió i rivalitza amb PP i PSOE, i no amb UM, EU o Els Verds.

En resum, així afronta el PSM, segons el seu líder, Pere Sampol, aquest inici de curs polític, després d'uns mesos políticament molt moguts que haurien situat –segons diversos analistes– els nacionalistes del PSM en un moment difícil, la qual cosa és rotundament negada per Sampol.

L'impossible pacte. El PSM no pactarà amb UM. L'oferta que va realitzar Maria Antònia Munar no serà acceptada. A la reunió de l'executiva del PSM del passat dia 2 –hores després que Sampol concedís l'entrevista a aquest setmanari– es decidí a aprovar una resolució dirigida al consell polític –previst per finals d'aquest mes– que informa negativament de la possibilitat de pactar amb UM. Tot i que naturalment encara cal esperar la resolució del Consell, ningú no dubta que serà concordant amb les tesis de la direcció. Les declaracions de Pere Sampol –actual portaveu del grup parlamentari i vertader líder del partit– van en aquest sentit: “per la sensibilitat que he pogut percebre dins el partit, en aquests moments jo diria que precisament a Mallorca es necessita una certa clarificació ideològica. En el marc d'unes eleccions generals, si bé és temptadora una operació d'enginyeria política per intentar situar un diputat nacionalista a Madrid... doncs, a ningú escapa que aquest diputat tendria molt difícil defensar els interessos ideològics d'UM i PSM a la vegada. Per què? Perquè UM i PSM són dos partits ideològicament molt distints. A Madrid es fan debats no solament sobre el nivell competencial, el finançament autonòmic o les inversions estatals, sinó que diàriament s'han

El PSM no anirà a les eleccions amb UM. En una llarga conversa, el líder nacionalista Pere Sampol així ho reconeix implícitament, ahora que refusa les crítiques rebudes els darres mesos pel pacte del Consell Insular de Mallorca, i assegura que el partit està en la millor situació dels darrers anys.

de prendre moltes decisions de caire ideològic, amb les quals el PSM i UM avui dia no es poden posar d'acord”. Sampol explica que les relacions entre els dos partits no s'han caracteritzat mai per la fluïdesa (“no hem tengut mai relacions bilaterals, ni quan es negociava el pacte del Consell; nosaltres volíem posar-nos d'acord primer amb UM per poder pressionar més des del punt de vista nacionalista, i això no va ser possible”) i que si bé espera que amb la gestió diària del Consell les relacions millorin, això no permet suposar que hagi arribat una fase de concordança suficient per fer una coalició pre-electoral: “a partir de la nova dinàmica oberta al CIM els dos partits hem de tenir més relacions, però d'aquí que el mes de març aquestes relacions culminin amb una coalició pre-electoral la veritat és que ho veig molt complicat”.

Pere Sampol no estalvia durs qualificatius al passat d'UM com a suport del Govern de Gabriel Canellas (“fins fa poc UM participà del govern amb el PP i ha estat còmplice de la destrucció sistemàtica del territori”) si bé espera que en el futur canviïn les coses, tot i que considera que l'existència de dos partits nacionalistes és bona: “les diferències (entre PSM i UM) són bones i lògiques perquè l'aspiració d'un nacionalista ha de ser que les forces centralistes siguin substituïdes per forces nacionalistes que cobresquin tot l'espectre electoral”.

El PSM. En contra de les tesis generalitzades fora del partit, Pere Sampol rebutja cap interpretació en clau de moderació de l'evolució del PSM aquests darrers anys: “el que ha passat és que hem adequat el llenguatge polític a la realitat, per fer-nos entendre millor, i crec que per ventura això ha ajudat al creixement electoral; però no hi ha hagut dretanització, les tres cames ideològiques del PSM (nacionalisme, progressisme i ecologisme) continuen essent les mateixes que hem mantengut durant aquests darrers anys, sense que una desestabilitzàs les altres”.

Les crítiques formulades per grups ecologistes i també per sectors del mateix partit, en desacord amb l'entrada del PSM en el govern insular perquè significa una aprovació implícita de la incineradora, no són acceptades per Sampol: “no hem acceptat la incineració, sinó que aconseguirem que dos partits (PSOE i UM) partidaris d'aquest procediment d'eliminació de residus, rebaixassin la incineració al 50% i ara estiguin a favor d'augmentar el

Pacte electoral amb UM

reciclatge. A més, la prova que no acceptam la incineradora és que hem presentat una moció per aturar-la (això va ser la setmana passada, si bé va quedar pendent d'una comissió d'estudi). No hem acceptat la incineració, sinó que hem acceptat que dos partits aturin només el 50% de la incineració. Això no és una qüestió semàntica, és molt important. El fet que no s'hagi entès aquest punt ha provocat que el PSM rebés durant tot l'estiu crítiques duríssimes, les més dures de les quals provenien del mateix partit, que jo consider totalment injustes".

Tot i reconèixer tensions internes motivades pel pacte al Consell Insular, la situació ara mateix és la d'un partit en el qual "la gran majoria dels militants s'hi sent còmode ideològicament", i que gaudeix d'un èxit que, segons el portaveu parlamentari nacionalista, ningú no s'esperava: "el resultat electoral ha estat extraordinari... potser qualche il·lús esperava més... però per exemple la meua travessa era fer 32.000 vots i 4 diputats i férem més de 40.000 vots. El dia abans de les eleccions el desànim era espantós entre la gent progressista: hi havia d'haver una arrasada del PP i el PSM, segons certs analistes, havia de quedar encaixat entre EU, Els Verds i UM. Doncs el PSM no solament ha crescut sinó que és el partit que ha crescut més, tant en termes absoluts com relatius. Ens consolidam com a tercera força política i a, més, aconseguim un pacte de govern al Consell. Tot això pel nacionalisme i pel PSM supera qualsevol previsió".

A pesar dels resultats electorals, Sampol coincideix amb les tesis segons les quals els darrers mesos el protagonisme polític —afer Canellas al marge— l'han tengut UM i Maria Antònia Munar. Un protagonisme que, assegura, és purament conjuntural i causat pel pacte de govern al Consell: "tal vegada durant l'estiu l'únic canvi que s'ha notat ha estat el de la representació institucional, majoritàriament d'UM gràcies a la presidència. Però a partir de l'obertura del curs polític i quan les distintes àrees del Consell comencin a funcionar, tant el PSM com el PSOE aniran

Elegit diputat per primera vegada el 1991 i portaveu des del 1993, Pere Sampol s'ha erigit en líder indiscutible dels nacionalistes. Pragmàtic i ambiciós —"massa", segons els crítics—, amb un discurs fàcil, irònic i sovint brillant, és el primer dirigent del PSM que té el component "popular" que el pot acostar a amples capes de votants... és clar, sempre que el partit també vulgui "popularitzar-se".

prenent cada vegada molt més protagonisme".

L'aparença de seguretat que vol transmetre el líder del PSM es fa extensiva als futurs objectius polítics i electorals. Ni tan sols es planteja lluitar pel tercer lloc, sinó que situa l'aposta molt més amunt: "els nostres principals adversaris electorals no són ni UM, ni Els Verds, ni EU, els quals conjuntament no arriben al 15%, els nostres adversaris són PP i PSOE. Seria estúpid que ens obstinàssim a defensar una petita parcel·la, davant els possibles atacs de grups inferiors a nosaltres, i descuidàssim el gran potencial de creixement que tenim a costa dels partits centralistes".

Miquel Payeras

